

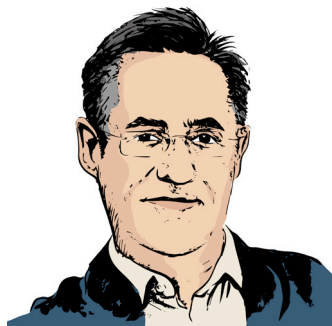
Màrius Torres a l'Hospitalet

Els escolars, la majoria fills d'immigrants vinguts d'arreu del món, cantaren "Cançó a Mahalta", de Lluís Llach. Joan Sales encertà definint Màrius Torres com "el poeta de la nova Catalunya"

Els eurodiputats som a Brussel·les i Estrasburg de dilluns a dijous. Els divendres atenem la nostra "circumscripció" amb viatges per Catalunya i reunions amb tota mena de sectors afectats per normes europees. Quan hi ha demanda, també faig conferències per instituts parlant d'Europa i de la Unió Europea, que prou falta fa: a base de nacionalitzar èxits europeus i europeïtzar fracassos nacionals, pràctica habitual sobretot als països del sud, Europa esdevé antipàtica arreu i cal defensar-la explicant allò que pot fer i allò que no pot fer.

L'amic Francesc em va fer convidar a l'escola Màrius Torres de l'Hospitalet de Llobregat: "Vine a visitar també els alumnes de primària i de l'ESO, els podries parlar breument del teu poeta preferit, Màrius Torres. Enguany, tots els cursos han treballat el gran poeta de Lleida ara que fa 75 anys que va morir". En arribar a l'escola vaig quedar gratament sorprès: hi havia grans murals amb fotografies, poemes i comentaris dels alumnes... molt més del que esperava trobar d'escolars de 8 a 13 anys.

Per parlar de Màrius Torres als estudiants vaig fer servir tres cançons de Meritxell Gené i dels Amics de les Arts. La jove cantant de Juneda fa tres anys va publicar un preciós CD —*Així t'escau la melangia*— de poemes cantats de Màrius Torres. Vam veure el videoclip del poema "Mozart", per a mi molt especial. La Meritxell canta al congost de Mont-rebei tot fent caiaç entre les impressionants parets verticals de l'únic congost verge de Catalunya: "potser la nostra vida sigui un mal instrument, però és música viure" resso-

RAMON
TREMOSA

na encara millor en aquest paratge únic.

Vaig triar també la versió més ràpida del gran poema èpic "La ciutat llunyana", de les tres que ha compostat la Meritxell Gené, pel seu ritme trepidant. Dóna molta més contundència al text amb què Màrius Torres va descriure la derrota del país a mans de Franco el 1939: "ja no ens queda quasi cap més consol / que creure i esperar la nova arquitectura / amb què braços més lliures puguin ratllar el teu sol".

Finalment, vam escoltar la "Cançó a Mahalta" cantada a veus pels Amics de les Arts: "corren les nostres ànimes com dos rius paral·lels", una versió que enriqueix la ja clàssica melodia composta per Lluís Llach a partir del gran poema d'amor de Màrius Torres. El cantant de Verges la interpreta amb aquella pau

que sembla tenir el Màrius Torres ja tuberculós, encimbellat al sanatori de Puig-dolena (a Sant Quirze Safaja, comarca del Moianès) des de finals de 1935: metge que no es podia guarir, un cop isolat va retrobar l'amistat i l'amor contra pronòstic.

"Aquesta cançó també l'hem treballada i ara te la cantarem", digué la directora. Els 200 alumnes que hi havia al gimnàs de l'escola es van aixecar i van cantar la "Cançó a Mahalta". Gran *momentum* per a mi: una de les meves més estimades melodies de tota la vida, de cop i volta, cantada per 200 nens i nenes a cor què vols. Va ser més emocionant encara, atès que el 90% dels alumnes d'aquesta escola provenen de la novíssima emigració que ha rebut Catalunya en els darrers anys de tots els continents.

Vaig pensar en Joan Sales i Raimon Galí, que el 1948, quan van tornar de l'exili, van editar les poesies de Màrius Torres. "El poeta de la nova Catalunya", li deien. Com haurien gaudit escoltant els fills de la novíssima emigració del segle XXI cantant Màrius Torres! En Francesc m'havia parat una autèntica trampa emocional.

Després vaig visitar la cuina de l'escola gestionada per la Fundació Cassià Just, a través de la iniciativa Cuina Justa, que rehabilita teixits socials. Finalment, tornant cap a casa, no em podia treure del cap aquell verset de Màrius Torres del seu "Cant espiritual": "¿per què has fet, oh diví Pare de la ironia, tan bells els sentiments humans?";